

## JEGYZŐKÖNYV

az Országos Erdészeti Egyesületnek Budapesten, 1941. évi december  
hó 18.-án tartott 75. évi jubileumi közgyűléséről.

Jelen voltak: *Waldbott Kelemen* báró elnök, *Térfi Béla* és ifj. *Teleki József* gróf alelnökök, *Biró Zoltán* ügyvezető, *Mihályi Zoltán* dr. titkár, továbbá\* *Aáron Oktáv*, *Ajtai Sándor* dr., *Anschau Antal*, *Baldóczy István*, *Bartha Dezső*, *Barthos Gyula*, *Becker Róbert*, *Beyer Jenő*, *Beniczky Elemér*, *Blickhardt József*, *Bogyay Gyula*, *Borövi-czény Aladár*, vitéz *Borsay Ferenc*, *Cebe József*, *Csekonics Endre* gróf, *Cseresnyés Aladár*, *Csizmazia László*, *Csóka József*, *Czillinger János*, *Dercsényi István*, *Dezsőfi Ferenc* dr., *Ebergényi Samu*, *Faber György*, *Farkas Jenő*, *Fazekas Ferenc* dr., *Fekete Zoltán*, vitéz *Festetics Kristóf* gróf, *Festetics Pál* gróf, *Fixek Jenő*, *Fodor Gyula*, vitéz *Fodor Vince*, *Fóris József*, *Forster Imre* dr., *Földes Tibor*, *Földváry László* dr., *Földváry Miksa*, *Fröhlich Gyula*, *Gaál László*, *Galambos Gáspár*, *Gellért József*, *Gogola József*, *Gyarmathy Mózes*, *Hajdu Gyula*, *Hajdu János*, *Hallósy Miklós*, *Harmath Ernő*, vitéz *Héder István*, *Héjj János* István, *Hencz Ferenc*, *Hendrey József*, *Heinrich Viktor*, *Holbay Miklós*, *Horváth Rezső*, *Imrik Zoltán*, *Jakóby László*, *Jankovits Rezső*, *Jellachich László*, *Kapácsy Miklós* dr., *Karczag Gusztáv*, *Kardoss Kálmán*, *Karsai Károly*, vitéz *Katapán Ottó*, *Kálmán Béla*, *Keiner Rezső*, *Kertay Ede*, *Kertész István*, *Klausberger József*, *Klőzel Oszkár*, *Komáromi László*, *Kopátsy Imre*, *Kovács Ernő* dr., *Kovács Gábor*, *Kovács Jenő*, *Kovács József*, *Krassay Ágoston*, *Lády Géza*, *Lengyel Sándor*, vitéz *Lukács Károly*, *Mailáth György* gróf, *Majos Ferenc* dr., *Marek László*, *Maron Géza*, vitéz *Marsóy Ferenc*, *Matusovits Péter*, *Mazalán Pál*, *Mester János*, *Mikósdý András*, *Modrovich Ferenc*, *Molcsány Gábor*, *Nadhera Sándor*, *Gárdonyi Nagy László*, *Nagy Zoltán*, *Nemes Károly*, *Némay Ferenc*, vitéz *Onczay László*, *Orosz Antal*, *Osztrólcuzky Miklós* dr., *Palla Zoltán*, *Pallavicini A. Károly*, őrgrof, *Papp-Szász Tamás* dr., *Pápay Domonkos*, *Partos Gyula*, *Pászthory Ödön*, *Pászthy Ferenc*, *Petényi Keresztély*, *Petrás Jakab*, *Pirity Árpád*, *Prónay Gábor* báró, vitéz *Rab János*, *Radó Gábor*, *Riedl Gyula*, *Riedl László*, *Rochlitz Béla*, *Rónai György*, *Roth Gyula*, *Róth Flóris*, *Schenkengel László*, *Schmid Ernő*, *Sébor János*, *Selmeczy Mihály*, *Simonkay Ferenc*, *Sólymosy Zsigmond* báró, *Stieber Lajos*, *Szabó Benedek*, *Szabó Géza*, *Szabó Ferenc*, *Szederjei-Ostadál Jenő*, *Székács Vince*, *Szente Andor*, *Szent-Ivány Géza* dr., *Szeremley Zoltán*, *Sztankó Zoltán*, *Szóják Károly*, vitéz

\* A névsor nem teljes, mert a résztvevők egyrésze nem írta fel a nevét a jelenléti ívekre.

Tamás József, Till Dénes, Thiringer János, Tolvaly Róbert, Tóth Bódog, vitéz Totth László, Tuzson János dr., Urbánfy Ignác, Várady Sándor, Vassányi Mihály, Velics Gyula, Véssei Mihály, Vető Gyula, Vuk Gyula, vitéz Walla Ferenc, Wágner Gyula, Wagner Márton és Zsombory Ignác.

Személyes megjelenésével tiszteli meg a közgyűlést Bánffy Dániel báró m. kir. földművelésügyi miniszter is, akit a terembe-  
lépésekor lelkes taps fogad.

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Tisztelt Közgyűlés! Üdvözlöm a megjelent urakat és az Országos Erdészeti Egyesületnek a mai napra kitűzött 75. évi jubileumi közgyűlését megnyitom.

Megállapítom, hogy időpontját az alapszabályokban előírt módon és időben közhírré tettük és a közgyűlés a megjelentek számára való tekintettel határozatképes. A jegyzőkönyv vezetésére Mihályi Zoltán dr. titkár urat, hitelesítésére pedig Molcsány Gábor és Pallavicini Alfonz Károly őrgróf igazgatóválasztmányi tag urakat kérem fel.

Őszinte nagy örömmel üdvözlöm Bánffy Dániel báró m. kir. földművelésügyi miniszter úr Önagyméltóságát (Élénk taps!), aki megjelenésével volt szíves mai ünnepi közgyűlésünk fényét emelni.

Üdvözlöm, mint a magyar erdőgazdaság legfőbb irányítóját és patrónusát, akinek jóindulatába és kegyébe ajánlom 75 év óta fennálló Egyesületünket.

Üdvözlöm őt, mint erdélyi erdőbirtokost és hírneves gyakorlati erdőgazdát, és üdvözlöm különös melegséggel mint unokáját nagynevű elnökünknek, néhai Bánffy Dezső bárónak, aki 1898-tól 1911-ig, 13 éven át állott az Egyesület élén és akinek Egyesületünk igen sokat köszönhet.

Kérem Önagyméltóságát, tartson fenn miniszteri szívében Egyesületünknek is egy meleg kis helyet és nyujtsa nekünk határozó támogatását hazafias munkálkodásunkban. (Taps!)

Tisztelettel bejelentem továbbá a következő képviselőket:

a M. Kir. Vallás- és Közoktatásügyi Miniszter Úr Önagyméltóságát: Schenkengel László min. tanácsos úr Öméltósága;

a M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Tanácsát: Modrovich Ferenc dékán úr Öméltósága;

a Műegyetem Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki karát: Sébor János egyetemi tanár úr Öméltósága;

a Budapesti Mérnöki Kamarát: Heinrich' Viktor m. kir. bányai főtanácsos úr Öméltósága és Zsombory Ignác ügyvezető igazgató úr;

a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletet: Marek László h. igazgató úr;

az Országos Természetvédelmi Tanácsot: Földváry Miksa ny. min. tanácsos, ügyv. alelnök úr Öméltósága;

az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületet:



Róth Flóris m. kir. bányaügyi főtanácsos, tb. elnök úr Őméltósága,  
Mazalán Pál m. kir. bányaügyi főtanácsos, alelnök úr Őméltósága  
és Jakóby László titkár úr;

az Országos Magyar Gazdasági Egyesületet: *Pallavicini*  
Alfonz Károly őrgróf úr Őméltósága;

az Országos Mezőgazdasági Kamarát: *Hencz Ferenc* előadó úr;

a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesületét: *Faber György*  
igazgató úr;

a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos  
Egyesületét: *Vuk Gyula* m. kir. keresk. főtanácsos, elnök úr  
Őméltósága;

a Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegyletet: *Festetics*  
*Pál gróf* elnök úr Őméltósága;

a Magyar Vadászok Országos Szövetségét: *Szent-Ivány Géza*  
dr. ügyvezető igazgató úr;

a Nemzeti Vadászati Védegyletet: *Csekonics Endre gróf* és  
*Boroviczeny Aladár* úr Őméltóságáék;

a Dél-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: *Mailáth*  
*György gróf*, elnök úr Őméltósága;

a Tiszajobbparti Vármegyék Erdészeti Egyesületét: *vitéz*  
*Onczay László* m. kir. gazd. főtanácsos, urad. közp. igazgató úr  
Őméltósága;

a Felső-dunántúli Erdészeti és Vadászati Egyesületet: *Véssei*  
*Mihály* ny. min. tanácsos úr Őméltósága;

Budapest Székesfővárost: *Csizmázia László* erdőfőtanácsos úr;

Kassa sz. kir. várost: *Till Dénes* erdőmester úr;

Sopron sz. kir. várost: *vitéz Tamás József* erdőmester úr;

Kecskemét sz. kir. várost: *Kertay Ede* erdőmester úr;

Szentendre m. várost: *Dezsőfi Ferenc dr.*, tanácsnok úr kép-  
viseli.

Valamennyiüket tisztelettel üdvözlöm és arra kérem őket,  
hogy az egyesületünk iránt tanúsított meleg érdeklődésükért járó  
hálás köszönetünket megbízóinknak is tolmácsolni szíveskedjenek.

\*

Tisztelt Közgyűlés! Elfogódott szívvel állok ma Önök előtt,  
mint egy 75 éves multra visszatekintő testület jelenlegi vezetője.  
Háromnegyed évszázad a népek és országok történetében sem  
csekélység és tekintélyes nagy idő egy magántársuláson alapuló  
szervezet életében.

Az Országos Erdészeti Egyesület ezidőszereint a világ legrégebb  
erdőgazdasági érdekképviselete és én úgy érzem, T. Közgyűlés,  
hogy ma, amikor visszatekintünk a multra és erőt kívánunk mérí-  
teni belőle a jövőre, a mögöttünk álló évtizedek sok mindenre  
köteleznek bennünket.

1866-ban a börtönéből diadalmasan kitörő nemzeti lélek  
vetette meg alapját egyesületünknek és a megalkuvás nélküli ma-  
gyarság volt az az erős szikla, amelyen közigazdasági, irodalmi és  
társadalmi munkásságunk egyre jobban kiépülhetett.

A kiegyezést követő, igazán boldognak nevezhető korszak bőséges anyagi és szellemi forrásai olyan virágzó fejlődés lehetőségeit teremtették meg, hogy egyesületünk már 1886-ban felépíthette — akkoriban még Budapesten is látványosságzámba menő — székházát és erdőgazdaságunk fellendítésében páratlan eredményekkel vehette ki részét.

Ez a munka — a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályával fenntartott szoros kapcsolatok alapján — az erdészet összes kérdéseit felölelte, de ezek között — napjainkkal ellentétben — a pénzügyi vonatkozások sokkal kisebb szerepet játszottak. A gazdálkodás egész menetének a kiegyensúlyozottsága ugyanis minden vonalon szilárdan őrizte a belterjesen kezelt erdőgazdaságok jövedelmezőségét, egyesületünk anyagi és erkölcsi erejének tekintélyes részét tehát a szaktudomány ápolására fordíthatta, sőt számos alapítványunkból bőven jutott társadalmi és emberbaráti célokra is.

Ez a tisztas terem, amely ma egybegyűjtötte Önöket, öt év-tizedet meghaladó idő óta tanuja annak, hogy az Országos Erdészeti Egyesület mindenkor komolyan vette alapszabályszerű kötelezettségeit és működését nem az iroda rideg formaságai, hanem az igazi szakszeretet áldozatkészsége vezérelték.

Azok a tárgyalások, amelyeket elődeim vezettek, a *komolyság és önmérséklet* jegyében, a magyar haza szent ügyének az *önzetlen* szolgálatában folytak itt le. Úgy érzem T. Közgyűlés, nekünk is mindennél előbbrevaló kötelességünk, ezt az örökséget megőrizni az utánunk következők számára.

Az Országos Erdészeti Egyesület sohasem volt olcsó politikai jelszavak zászlóhordozója, az egyesületi életben önös egyéni érdek, szakszerűtlen személyeskedés sohasem érvényesülhetett és büszkén valljuk, hogy mai szegénységünkben is ez az erkölcsi tőke a mi arannyal fel nem mérhető vagyonunk, amelynek a birtokában bizalommal nézhetünk a jövő elé.

\*

Tisztelt Közgyűlés! Különös szeszélye a sorsnak, hogy immár második jubileumunktól vonja meg a gondtalan, boldog örvendezés lehetőségét.

1916-ban az első világháború vészterhes felhői borították be a magyar eget, akkor igazán nem volt helyénvaló, hogy 50 éves fennállásunkat fényes külsőségekkel ünnepeljük meg.

Ma ismét sötét a látóhatár körülöttünk, de az utolsó 3 esztendő eseményei egy új, ígéretesebb korszakot nyitottak a magyarság történelmében és Kormányzónk erőskezü, bölcs vezetése alatt erőnkben meggyarapodva, hitünkben megizmosodva, *törhetetlen bizalommal* várjuk azoknak az álmoknak a megvalósulását is, amelyeket egyelőre még csak méhében hord a jövendő. (*Taps!*)

Teljes bizalmunk fordul erdőgazdaságunk legfőbb öre felé is, aki igen nehéz körülmények között igyekszik a magyar föld minden munkása számára megteremteni a boldogulás lehetőségeit. (*Taps!*)



Tisztelt Közgyűlés! Az ünnepi külsőségekről le kellett mondanunk, de nem mondhatunk le arról a köteletségünkről, hogy a magyar haza sorsát és erdőgazdaságunk fejlődését kettőzött erővel, fokozott lelkiismeretességgel szolgáljuk.

Már mult évi közgyűlésünkön kifejtettem, hogy az általános világégés közepette csak *a legteljesebb összefogás és a fokozott közös erő kifejtés* menthet meg bennünket a végzetes következményektől.

Sajnos, a helyzet az elmúlt esztendő alatt tovább súlyosbodott és gazdasági életünk igen nagy nehézségekkel küzd.

Igazgató-választmányunk üléseinek a jegyzőkönyvei, felterjesztéseink nagy száma bizonyítják, milyen komoly erőfeszítéseket tett egyesületünk az elmúlt években is az erdőgazdaság megsegítése és az egyre több gondot okozó erdőmérnök-hiánynak az enyhítése érdekében.

Külön ki kell emelnem, hogy ebben a harcban *a m. kir. földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztálya nemcsak hűséges és megértő fegyverbarátunk volt, hanem mindig örömmel vette a részünkről önzetlenül felkínált segítséget*, mert hiszen egyetlen nagy célunk: a magyar erdőgazdaság fellendítése, közös és ennek a szolgálatában *sem személyi, sem formai nehézségek nem választhatnak el bennünket egymástól.*

Kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy *a magyar erdőbirtokos osztály is teljes mértékben ismeri azokat a kötelezettségeket, amelyekkel országunk közigazdaságának és a magyar nép boldogulásának tartozik.* Készséggel vállalja az egyre fokozódó mértékben reárott terheket is és csupán egy a kérése: *adják meg a lehetőségét neki, hogy őszinte szavát hallathassa mindannyiszor, amikor az erdő sorsa forog kockán, mert hiszen a magyar életsíkon nem lehet közömbös, hogy 6 millió kat. hold erdő teljesíteni tudja-e a közszükséglet ellátásában a hivatását, vagy sem.*

Ebben a kérdésben, úgy vélem, *velünk érez az erdőmérnöki kar minden tagja is*, mert erdőgazdaságunk jobb jövője szakszempontról az *ő tudásuk és lelkiismeretes munkásságuk függvénye, a viruló erdőgazdaság pedig mindennapi kenyerük legbiztosabb alapja.*

Őszinte örömeinkre szolgál, hogy az erdőmérnöki pálya ma ismét az a megbecsült hivatás kezd lenni, amely valaha volt.

Adja Isten, hogy a még fennálló kisebb nehézségeket a kormányzat bölcsessége gazdasági életünknek a kedvezőbbre válása mielőbb végleg eltüntesse és a magyar erdők szolgálatában továbbra is csak *érdekközösség* legyen minden vonalon erdőbirtokos és erdőtiszt között.

Ez az *érdekközösség* hatotta át egyesületünket megalakulása óta és ez tette képessé olyan feladatok megoldására, amelyek követendő példaként állanak előttünk.

Ma, amikor a trianoni bilincsekből szabadulva egyre hatalmasabb erővel járja át mindnyájunk lelkét a meggyőződés, hogy nemzetünk fennmaradását csak a magyar föld munkásainak a bol-

dogulása biztosíthatja, tegyünk félre az utunkból mindent, ami az egymásratalálásnak, a szebb jövőt biztosító összefogásnak az akadálya lehetne!

Töltsön el bennünket mindenekfelett az egyetlen szent haza áldozatra is kész szeretete, akkor — bizonyosra veszem — legközelebbi jubileumunk a megújhodott magyar erdőgazdaság nagy és boldog ünnepe lesz!

Ebben a reményben nyitom meg mai tárgyalásunkat. (*Hosszantartó taps!*)

**Bánffy Dániel báró, m. kir. földművelésügyi miniszter:** Hálásan köszönöm az *Elnök Úr* szíves üdvözlő szavait. Nagy örömmel szolgál, hogy eljöhettek erre a közgyűlésre, amelyen az Országos Erdészeti Egyesületnek immár 75 éves fennállását ünnepeljük. Jelentős mérföldkő ez az egyesület életében, amely eredményes közérdekű munkásságra tekinthet vissza. Az Országos Erdészeti Egyesület fejlődése és hivatása szorosan hozzákapcsolódik országunk sorsához. Trianon éppen az erdőterületektől fosztott meg bennünket, és most, amikor *Kormányzó Urunk* bölcs kormányzása eredményeképpen határaink ismét kiszélesedtek, ez az egyesület is új fejlődésnek indult és feladatai ismét megnagyobbodtak.

Ma, mikor az ország erdőterülete már meghaladja a 6 millió kataszteri holdat, az erdőgazdálkodás *visszanyerte a régi fontosságát*. Arra törekszem, hogy az erdők hasznosítását okszerűbbé, és intenzívebbé tegyük és ezzel az ország gazdasági megerősödését is szolgáljuk. Felhívom az erdőbirtokosok figyelmét arra, hogy az *erdei iparágak fejlesztésére* feltétlenül szükség van és a magam részéről minden ilyen törekvést a lehetőséghez mérten támogatok. Nemcsak a fűrészüzemekről van szó, hanem főként minden más erdei iparról, így a fa feldolgozásával kapcsolatos vegyi és egyéb iparokról is. Az iparosítással szaporítani tudjuk a munkaalkalmakat, egyes fából készíthető cikkek behozatalát szükségtelemné tehetjük és lényegesen emelhetjük az erdőgazdálkodás közgazdasági jelentőségét.

Rendkívül fontos az *erdei vasutak és utak kiépítése*, hogy a fa és a fatermékek sehol az erdőn kárba ne vesszenek. Faanyag-szükségletünk általában biztosítva van, de fennállanak még bizonyos szállítási nehézségek, így a székelyföldi fa tekintetében; ezeket a nehézségeket azonban a Déda és Szeretfalva között már épülő vasútvonal lényegében meg fogja szüntetni.

Az erdőgazdálkodás okszerűbbé tétele, belterjességének fokozása csak úgy érhető el, ha az erdőbirtokosok a szükséges *tőkebefektetési* lehetőségeket kihasználják és ha a *szakképzett erdészek számát nagymértékben szaporítjuk*. Az utóbbi célból ösztöndíjakat létesítettem és az alerdésképző iskolák számát négyre emeltem.

Bízom abban, hogy Országos Erdészeti Egyesület nemes célkitűzéseit érdekképviselési és társadalmi feladatkörében a jövőben is eredményesen fogja szolgálni és ebben a reményben szívőből



köszöntöm az egyesület vezetőségét és minden tagját. (*Hosszantartó, lelkes taps!*)

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Tisztelet Közgyűlés! Az Országos Erdészeti Egyesület 75 éves fennállása összeesik a felvidéki, kárpáti, erdélyi és délvidéki erdők visszatérésével; ez az örvendetes körülmény különös jelentőséget ad jubileumunknak.

Amilyen élénk, nagy örömmel kísérik ennek a történelmi fordulatnak a beálltát, éppolyan nagy elkeseredéssel gondolhatunk csak vissza a trianoni megcsonkítás korszakára.

Nem a csatatéren elszenvedett vereségek hoztak ilyen megálztatást, hanem gyászmagyarok és idegenfajú bűnösök fölforgató aknamunkája döntötte romba az 1000 éves ország hatalmas épületét és ezek a semmirevalók szemérmetlenül ontották a legjobb magyar vért. — Éhes szomszédaink kihasználva ezt a chaotikus állapotot, a győztes nagy-entente segítségével rabláncra verték a nemzetet és földarabolták országunkat. És úgy látszott, hogy megpecsételtetett a magyarság sorsa.

Ebben a legnagyobb elesettségben az Isteni Gondviselés a legvégzetesebb órában egy igaz magyar férfiút, egy erőskezű Vezért küldött nekünk (*A közgyűlés résztvevői felemelkednek és allva hallgatják végig a beszédet.*), aki a roskadozó magyarság élére állott, magasra emelte sárbatiport zászlónkat, magaköré sorakoztatta a szertehullott nemzet hazafias elemeit és erős hittel, bátor lélekkel ki tudta vezetni nemzetét a szegényből és a chaoszból.

*Horthy Miklós* ez a férfiú (*Lelkes éljenzés!*), aki azóta, kormányzói országglásának két évtizede alatt, helyre tudta állítani a rendet és jólétet, tekintélyt és becsületet tudott szerezni világszerte a magyarságnak és akit mint a legelső magyar embert, a gyermeki érzés melegevel az egész nemzet tisztel, becsül és szeret!

Büszkeséggel és hálával tekintünk *Kormányzónkra*, akinek bölcsessége, és éleslátása lehetővé tette annyi elrabolt, drága országrészünk visszatérését. Legutóbb pedig előteremtett — úgyszólván a semmiből — olyan nemzeti hadsereget, amely méltó a magyar katona ősi dicsőségéhez és éppen most, nagy szövetségeseink őszinte elismerése mellett, hőiesen küzd legádázabb ellenségünk ellen, aki már 1919-ben is vesztünket okozta és most újra veszélyeztette létünket.

Az egész ország szeretete *Kormányzó Urunk* felé száll, és mi, erdészek is örömmel ragadjuk meg az alkalmat, hogy erről a helyről, szívünk mélyéből megköszönjük neki a magyar erdők nagyrészének a visszaszerzését.

Méltóztassék hozzájárulni, hogy 75. jubileumi közgyűlésünk forró háláját Őfőméltóságának egy hódoló táviratban is tolmácsolhassam. (*Helyeslés!*)

Azt hiszem, hogy jubiláris ünnepünknek szebb keretet, őszinte nagyrabecsülésünk és szeretetünknek méltóbb kifejezést nem adhatunk, mint hogy ezt a tisztos termet az Ő arcképével

diszítjük, hogy így mindig köztünk legyen és hogy az ő tiszta szeméből merithessünk serkentést önzetlen, hazafias munkára!

Midőn most lehull arcképéről a lepel, kérjük a Mindenhatót, tartsa meg Őt a teljes magyar feltámadásig, és azontúl is mindnyájunk örömére és áldja meg mindkét kezével munkáját és kormányzását. *Éljen vitéz Nagybányai Horthy Miklós Országgyarapító Kormányzónk! (Szünni nem akaró, viharos taps és éljenzés!)*

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Az ülést 5 percre felfüggesztem, méltóztassanak az alatt a képet megtekinteni.

\*

A közgyűlés közönsége őszinte elragadtatással szemléli a *Kormányzó Úr* olajfestményben készült vadászruhás arcképet — *Waldbott Kelemen báró* adományát —, amely a kandalló felett nyert elhelyezést virágokkal borított, díszes tölgyfakerebben.

*Bánffy Dániel báró*, m. kir. földművelésügyi miniszter elsőnek fejezi ki elismerését *Némaj Ferenc* ny. m. kir. alezredes, festőművésznek és szívélyes búcsú után kíséretével eltávozik.

\*

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Az ülést újból megnyitom. *Modrovich Ferenc* dékán úr Ömértóságáé a szó.

**Modrovich. Ferenc:** A M. Kir. József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Tanácsa és a Bánya-, Kohó- és Erdőmérnöki Kar nevében köszönti az egyesületet. Az ősi *Alma Mater* és az érdekképviselőt között a multban is a legmelegebb kapcsolatok állottak fenn és a további közös munka egyformán áldásthozó lesz mind a két testületre. (*Taps!*)

**Festetics Pál gróf:** A Hubertus Országos Magyar Vadászati Védegylet üdvözlétét tolmácsolja szívhezszóló meleg szavakkal. A közgyűlés nemcsak az erdészeknek az ünnepe, hanem a vadászoké is, akik az erdőtiszti karnak, Magyarország szemefényének köszönhetik a vadászat alapjainak a megteremtését. A vadászok a kényelmesebbik részét élvezik az erdőnek, a munka, a gond, a felelősség az erdőtisztek vállán nyugszik, ezért illeti elismerés és hála őket a vadásztársadalom részéről is. A szeretet, az összetartás, az önzetlenség az erdészeknél egészen természetes, hiszen munkájuk gyümölcset csak a késő utódok élvezhetik. Róluk kellene példát venni mindenkinek. Az erdészeti kultúra fejlesztésében az egyesületnek elvülhetetlen érdemei vannak, további működéséhez a magyar vadászok nevében szívből Isten áldását kéri. (*Hosszantartó, lelkes taps!*)

**Szent-Ivány Géza dr.:** Néhány keresetlen szóval köszönti az egyesületet a Magyar Vadászok Országos Szövetsége képviselőtében, amely az egyesület áldozatos munkájának mindig nagy tisztelője volt és vadászati kérdésekben készséggel támogatja. (*Taps!*)

**Heinrich Viktor:** A Budapesti Mérnöki Kamara testvéri köszöntését hozza. Az a megértés, amely a két érdekképviselőt közös munkáját eddig is annyi eredménnyel gazdagította, igaz barát-



sággá mélyült és biztos alapja a mérnöktársadalom további fejlődésének. *(Taps!)*

**Mazalán Pál:** A régi selmeci kartársi szeretettel köszönti a testvérszakot az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület nevében. A közös Alma Mater útravalója ma is a legerősebb összekötő kapocs neveltjei között és a bányásztársadalom őszinte örömmel vesz részt az erdészet minden ünnepében, mert jól tudja, hogy az erdőgazdaság fejlődésének minden mérföldköve a magyar nép boldogulásának újabb állomását jelenti. *(Lelkes taps!)*

**Marek László:** A Magyar Mérnök- és Építész-Egylet üdvözetét tolmácsolja, amely ugyancsak ebben az évben tartotta 75 éves jubileumát és szívvel-lélekkel osztozik az Országos Erdészeti Egyesület örömeiben. *(Taps!)*

**Faber György:** Kartársi együttérzéssel köszönti az egyesületet a Magyar Gazdatisztek Országos Egyesülete nevében. Egy magántársuláson alapuló érdekképviselő munkájának a sikere két tényezőn múlik: a vezetők rátermettségén és a tagok összetartásán. Az Országos Erdészeti Egyesület minden hasonló testületnek példát mutathat abban, hogy ez a két tényező a legteljesebb összhangban áll egymás mellett. Ennek köszönheti 75 éves múltja minden eredményét és ez segíti a jövőben is az új célok eléréséhez. *(Taps és éljenzés!)*

**Vuk Gyula:** a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Fapárosok Országos Egyesületének az üdvözetét tolmácsolja. Idézi az 1941. évi október hó 16-án tartott választmányi ülés elnöki megnyitójának *Széchenyire* emlékező részét, amely a termelés, szállítás és fogyasztás összhangbahozatalának a szükségét hirdeti. Ez az összhang tartotta egyensúlyban Magyarország közigazdaságát és ennek a megőrzése egyformán érdeke az erdészetnek és a fakereskedelemnek is. Az Országos Erdészeti Egyesület önzetlen munkájára továbbra is Isten áldását kéri. *(Élénk taps!)*

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Hálás köszönetét fejezi ki a szívből jövő üdvözlő szavakért. Az Országos Erdészeti Egyesület 75 éven keresztül hiven teljesítette kötelességét, a magyar erdőgazdaság javát és a kartársi összetartás gondolatát szolgálta a legnehezebb időkben is. A hatóságok és rokontestületek elismerése jóleső buzdítás, fokozott erőfeszítésre készítet a jövőben is, amely remélhetőleg további maradandó eredményekre fog vezetni. *(Taps!)*

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Felkérem a Titkár urat, legyen szíves jelentését előadni.

**Mihályi Zoltán dr., titkár:** Tisztelt Közgyűlés! Hogy ma, a történelemben páratlan arányú világégés közepette, összegyűhettünk és a békés munka boldogsága tölti el szívünket, azoknak köszönhetjük, akik fegyverrel a kezükben állanak őrt a határokon, sőt sok száz kilométerre távol a hazai földtől harcolnak keményen

az 1000 éves Magyarország fennmaradásáért, a keresztény hit szabadságáért és az emberi kultúra eredményeiért.

Hozzájuk szálljon ma első gondolatunk, kérjük alázatos szívvel az Egek urát, tartsa meg kegyelmében hős fiainkat s legyen áldozatuk a jobb magyar jövő záloga.

\*

Tisztelt Közgyűlés! Amikor gondterhes arccal nézünk mindnyájan a holnap elébe, amikor egyéni kis sorsunk eltörpül a nemzet létkérdései mellett, amikor erőt, biztatást keresünk a ránk váró küzdelemhez, fordulhatunk igazabb, mélyebb és örökebb forráshoz, mint annak a férfinak a tanításához, akit magáralált népe a „*Legnagyobb Magyar*“-nak tisztel.

És amikor ünnepünkön további munkánk irányelveit akarjuk rögzíteni, lehet-e számunkra komolyabb intőszó, mint *Széchenyié*: „Csak a multnak megbecsülésén épülhet fel a jelen!“.

Méltóztassanak megengedni, hogy a mai napon a multat idézzem én is s rövid összefoglalásban rámutathassak egyesületünk 75 éves történetének ragyogó és szomorú lapjaira egyaránt, mert meggyőződésem, hogy az a meleg érdeklődés, amely idehozta Önöket, csak elmélyül és megbecsülésé izmosodik a tanulósgokon.

\*

Nyolc évtized távlatából két komoly férfiarc tekint felénk. *Wagner Károly* és *Divald Adolf*, lelkes, minden áldozatot vállaló magyar erdészek, 1862-ben — hihetetlen nehézségek ellenére — megindítják az „*Erdészeti Lapok*“-at. Munkájuknak olyan óriási a sikere, hogy az 1851-ben kormányelhatározásból született, németnyelvű és az abszolutizmus céljait szolgáló „*Ungarischer Forstverein*“ a nemzeti akaratörőnek nem tud tovább ellenállni, beszünteti működését és — az Országos Magyar Gazdasági Egyesület hatékony támogatásával — 1866. december 9.-én megalakulhat az Országos Erdészeti Egyesület.

A magyar föld megismételte tehát legszebb csodáinak egyikét, azt, amelyik századokon keresztül mindennél erősebb összekötő kapcsa volt *Szent István* országának.

*Wagner Károlyt* és *Divald Adolfot* az idegen származás és idegen név nem vitte külön utakra, nem fordította szembe őket a hazájukkal akkor sem, amikor ezért a hatalom elismerése lett volna jutalmuk; a magyar sorsközösség vállalásával követendő fényes példát mutattak kortársaiknak és mutatnak ma nekünk is! (Úgy van!)

Nagyszerű feladatuk magával ragadta az akkori fiatal erdész-nemzedék egyik legtehetségesebb tagját: *Kálnoki Bedő Albert* személyében lapunk és egyesületünk olyan termékeny és kitartó munkatársat kapott, hogy a siker nem is maradhatott el.

Igaz, hogy az új egyesület kibontakozásának a politikai és gazdasági viszonyok is különösen kedveztek, mert az új életre



támadt Magyarország szinte korlátlan lehetőségeket nyújtott a nemzet szolgálatában álló törekvéseknek.

De az az örök igazság, hogy minden mozgalmat csak egyéni tehetség és fáradozás juttathat sikerre, ebben az esetben sem vonható kétségbe.

Ezért illeti Egyesületünk örök hálája első elnökét, *Keglevich Béla grófot* is, aki széleskörű tudásával és kitűnő ítélőképességével nemcsak munkatársainak volt megértő támogatója, hanem maga is igen sokat fáradozott az Egyesület megerősödésén.

A taglétszám már az ő vezetése alatt jelentékenyen gyarapodott és amikor tisztét *Tisza Lajos grófnak* adta át, az Egyesület olyan komoly tényezője volt hazánk közgazdasági életének, hogy önzetlen működését már a kormány sem nélkülözhetette és a komoly feladatok egész sorával bízta meg.

Ezek között kétségtelenül az 1879. évi XXXI. t. c.-nek, az *első rendszeres magyar erdőtörvénynek* az előkészítő tárgyalásai állanak a vezető helyen. Büszkén hivatkozhatunk rá, hogy a kis Magyarország az erdő fenntartására és fejlődésének a biztosítására irányuló törekvésében messze megelőzte nyugati szomszédait. A kistermünk falában elhelyezett márványtábla örök emléket kívánt állítani azoknak, akiknek a törvény megalkotásában oroszánrészük volt.

De nem kisebb büszkeségünk, hogy a *vadászat szabályozását célzó törvényes intézkedések alapelveit* — beható megfontolások eredményeként — ugyancsak Egyesületünk foglalta össze, és az 1872.-i, majd 1883.-i vadászati törvényekben nagyrészt az Országos Erdészeti Egyesület felterjesztéseinek a szövegezése jutott érvényre.

Méltóztassanak elengedni nékem a további részleteket. Csupán arra kívánok még rámutatni, hogy a kezdet sok sikere nem volt csalóka szalmaláng. Mert Egyesületünk sohasem szakadt el az *áldott magyar földtől*, amelyből vétetett, munkáját mindig *hivatásnak* érezte és *vezetése* olyan férfiak kezében volt, akik messze kötelességükön felül áldoztak a testületért, amelynek az élén állottak, a gazdasági ágért, amelynek az egyre fokozódó jelentőségét tettekkel is hirdették és a hazáért, amelyért élni és dolgozni egyedül érdemes.

\*

Az Országos Erdészeti Egyesület története töretlen ívű emelkedés volt egészen az első világháború kitöréséig. Taglétszáma elérte a 2400-at és ezek között 1000-nél több volt az alapítótag. 1887-ben saját székházába vonulhatott be, amelyet Ófelsége is látogatásával tisztelt meg. Vagyona a félmillió korona értékű ingatlanon és berendezési tárgyakon felül készpénzben meghaladta az 1,300.000 koronát.

Nem csodálhatjuk tehát, hogy ilyen keretben és a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályával szoros együttműködésben szinte páratlan munkát fejthetett ki.

Nemcsak az erdőgazdaság időszerű kérdéseit tartotta állandóan szőnyegen, felterjesztéseivel, szakvéleményeivel, előadás-sorozataival, közgyűléseivel, bizottsági tárgyalásaival és tanulmányútjaival nemcsak a gyakorlatot szolgálta, hanem tetemes áldozatokat hozott az erdészeti tudományok és irodalom fejlesztése érdekében is.

A boldog békeévekben majd minden erdészeti szakkönyv Egyesületünk kiadásában jelent meg, íróikat jelentős pályadíjak jutalmazták, két főiskolai ösztöndíj a fiatalságot serkentette, a tekintélyes összegű alapítványok gyarapodó száma és bőséges forrása pedig széleskörű szociális tevékenység kifejtését is lehetővé tette, amely az erdőtisztek özvegyei és árvái mellett az altisztek reászoruló hátramaradottaira is kiterjedt.

Igy jutott el az Egyesület *Bánffy Dezső* báró elnöklete alatt 1906-ban fennállásának a 40 éves jubileumához, amely a boldog Nagy-Magyarország erdőgazdaságának olyan bensőséges ünnepe volt, hogy néhány szóval meg kell emlékezni róla.

A közgyűlést *Darányi Ignác* földművelésügyi miniszter személyes megjelenésével tisztelte meg.

Méltóztassanak megengedni, hogy üdvözlő beszédéből szó szerint idézzek néhány mondatot:

„Én azon kevesek közé tartozom, akik már évek előtt figyelmeztettek arra, hogy az erdészetnek milyen nagy jelentősége van. Úgy érzem, hogy az egyesületre a magyar erdőgazdasággal együtt a felvirágzásnak egy új korszaka kezdődik, mert az erdészetre a nemzet fejlődésében és emelkedésében nagy feladat vár.

De nemcsak az egyesületről kívánok megemlékezni, hanem általában erdészeti közegeinkről is, akik iránt őszinte rokonszenvvel vagyok. Nemcsak magának az erdészetnek érdeke és szempontja vezet ebben engem, hanem az is, hogy én erdészeti közegekben a magyar állameszmének hű apostolait látom. *A modern Magyarországnak ők az igazi határőrei* és hogy ezt a feladatukat híven is teljesítik, arról a nemzetnek sohasem szabad megfeledkeznie.“ (Taps!)

Emlékezetes ez a közgyűlés azért is, mert egy fiatal gyakorlati erdőtiszt, *Biró Zoltán*, két nagyfontosságú indítványt terjesztett eléje.

Az egyikben azt kérte, indítson az Egyesület mozgalmat a magyar erdőgazdaságok monografiájának az összeállítása érdekében, másik alaposan megokolt javaslatára pedig az erdészeti kísérletügy és a gyakorlat között teremthető szoros kapcsolatok szükségét hangoztatta.

35 év távlatából ma már nehéz megállapítani, hogy az általános helyesléssel fogadott két indítvány miért nem valósult meg. De egy bizonyos és ez az, hogy elejtésük súlyos mulasztás volt. Mert a kerületenkint összeállított monográfia felbecsülhetetlen értékű alapja lett volna az önálló erdészeti statisztikának, már évtizedekkel ezelőtt pontos képet szolgáltatott volna erdeink álla-



potáról és teljesítőképességéről, tehát hangsúlyozottan figyelmeztetett volna bennünket a kihasználatlan lehetőségekre és a sürgős orvoslást igénylő hiányokra.

A gyakorlatnak az erdészeti kutatás-ügybe való intézményes és termékeny bekapcsolása pedig alapjaiban és teljes határozottsággal tisztázott volna számos olyan kérdést, amelyekre a feleletet sokszor csak hosszas, nem egyszer meddő, de mindenképpen anyagi és időáldozatot követelő próbálkozások során találhattuk meg.

Tisztelt Közgyűlés! Úgy érzem, hogy ma, amikor országunk súlyos helyzetében Egyesületünk érett megfontolás után és lelkiismerete parancsát követve tesz javaslatokat a hazai erdőgazdaság védelme és fejlesztése érdekében a kormányzatnak, intő példa a 35 év előtti két indítvány sorsa! (*Úgy van!*)

\*

A világháborút követő szomorú idők még olyan közel állnak hozzánk, hogy nem kell róluk bővebben megemlékezni.

Az Egyesület hazafias kötelességének tett eleget, amikor készpénzvagyonának a legnagyobb részét hadikölcsönbe fektette. Gazdasági összeomlásunk nemcsak bennünket fosztott meg mindenüktől, hanem alapítványainkat is teljesen elértéktelenítette.

Az 1921-től 1929-ig terjedő években csak névleg volt egyesületi élet, a taglétszám a háború előttinek a negyedére csökkent és lapunk csaknem teljesen elsorvadt.

Ekkor vette át az ügyvezetői tisztet *Biró Zoltán* Öméltósága, s hogy ma mégis élünk, sőt bizalommal nézünk a jövőbe, azt elsősorban az ő bámulatraméltó szervező-erejének, lankadatlan fáradozásainak és az Egyesület elhivatottságába vetett törhetetlen hitének köszönhetjük. (*Lelkes taps és éljenzés!*)

Öszinte hálával kell azonban adóznunk a földművelésügyi minisztérium erdészeti főosztályának is, amely különböző munkalkalmak juttatásával tisztos kerestet biztosított az egyesületnek és megértő baráti támogatását a legnehezebb időkben sem tagadta meg tőlünk.

Igaz köszönetünk illeti az erdőbirtokos urakat is, akik az erdőterület nagysága szerint fokozatosan emelkedő tagdíjak vállalásával siettek segítségünkre.

Nem a mi hibánk, hogy igazgatási költségeink egyre emelkednek; ez a gazdasági élet mai bizonytalanságának a természetes folyamánya.

Az első világháború előtti taglétszámunk a mainak a kétszerese volt, két folyóiratot adtunk ki összesen 6000 példányban és havonta kétszer, de ügyvitelünk mégsem vett annyi időt és munkát igénybe, mint ma, amikor a fagazdaságot érintő kérdésekben párhuzamosan öt hatósághoz intézzük — megfelelő variációkban — felterjesztéseinket.

Ismételten hangsúlyozom: ezekben a nehéz napokban kétszeres szerencséje az egyesületnek, hogy az ügyvezetés tiszte

olyan ember kezében van, aki az erdőgazdaság minden részletére kiterjedő óriási tudásával és páratlan munkabíráásával harcol az egyesület és vele együtt az egész magyar erdőgazdaság boldogulásáért immár 12. éve! (*Hosszantartó taps!*)

\*

Az utolsó 10 év alatt erkölcsi tőkénk ismét jelentősen gyarapodott. Lapunk terjedelme fokozatosan bővült, külföldi összeköttetéseink révén tájékoztatni tudtuk olvasóinkat jóformán az egész világ erdészeti irodalmáról és módját ejthettük annak is, hogy a magyar erdészet működése se maradjon ismeretlen az idegen államok szakközönsége előtt.

Mert ne felejtjük el: *csak addig élünk, amíg tudnak rólunk, és súlyunkat munkánk értéke szabja meg.*

Ezért őszinte öröme egyesületünknek, hogy elnökét a három év előtt megalakult és Berlinben székelő Nemzetközi Erdészeti Központ is vezetőjévé választotta. (*Lelkes taps!*) Ebben a tényben ugyanis nemcsak a széleslátókörű erdőgazdaság-politikus érdemeinek az elismerését, hanem a kis Magyarország megbecsülését is kell látnunk. (*Úgy van! Taps!*)

\*

Az ország területének négyszeri, örvendetes meggyarapodása máris olyan feladatok elé állította egyesületünket is, amelyek teljesítése fokozott köteleességtudást, lelkiismeretességet és megfontoltságot igényel. Működésünk ma igen egyszerű — majdnem szegényes — keretek között folyik, de talán mégsem eredménytelen. Közgazdasági vonatkozásai közül csak kettőt emelek ki.

Az egyik az új erdőtörvény szorgalmazása, előkészítése és részletes letárgyalása; ezzel kapcsolatban *Kállay Miklós* akkori földművelésügyi miniszter szavait idézem:

„Ehhez a törvényhez azért lehet teljes bizalmunk, mert megalkotásánál maradéktalanul érvényesült a szakszerűség; én csak azt iktattam törvénybe, amit az érdekképviselő helyesnek tartott. És az Országos Erdészeti Egyesület azért áll hivatása magaslátán, mert dolgozik és nem politizál.“ (*Taps!*)

A másik, nemrégén megindított munkánk a készülő új vadászati törvény alapelveinek a tisztázása, amelynek az érdekében az egyesület nemcsak kezdeményező lépéseket tett, de — hagyományaihoz híven — kellő összhangot is igyekezett teremteni a vadászati érdekeltségek közt.

A kötött gazdálkodás mai rendszere mellett az erdő jövedelmezőségének a biztosításáért folytatott fáradozásainkra nem térek ki, ezeket lapunk olvasói úgyis jól ismerik.

Meg kell említenem azonban az erdőmérnöki kar érvényesüléséért és jobb sorsáért folytatott harcunkat.

Az új erdőtörvény a szakképzettség megkövetelésének az alapján áll, mégpedig olyan mértékben, hogy aligha található párja más gazdasági ágazatoknál.



Életbeléptetése előtt is sok figyelmeztető szó hangzott el ebben a teremben az első trianoni évek szakember-feleslegének a gazdaságos felhasználása, a mindig remélt feltámadásig való biztosítása és a pótlás megóvása érdekében.

Nem az egyesület hibája, hogy érvelése az illetékes tényezőket nem győzte meg és a helytelenül értelmezett takarékoság követelményeként elfogytak a szakembereink, elnéptelenedett a főiskola s ma az erdőmérnök-hiány gondjával küzdünk.

A magángazdaság igen sok esetben az egyesület javaslatára bízta az erdőt okleveles alkalmazottra; talán itt is vannak néhányan, akik ezzel kapcsolatban szívesen emlékeznek ránk.

Itt kell kitérnem néhány szóval szakoktatásunkra is, amelynek a fejlődése az érdekképviselőre nem lehet közömbös.

Folyóiratunk régebbi kötetei igazolják, hányszor vette igénybe a főiskola az egyesület támogatását, amikor pl. a Selmecbányáról való elhelyezésről, szakkönyvek kiadásáról, az egyetemi rang eléréséről stb. volt szó.

1906-ban került a közgyűlés elé a földművelésügyi egyetem terve, amelyet *Darányi Ignác* maga is melegen pártolt. Lehetne elmélkedni rajta, milyen irányt vett volna szakképzésünk, ha ez a nagyszabású elgondolás megvalósulhatott volna, hiszen a bécsi Hochschule für Bodenkultur példája bizonyíthatja, hogy nem kellett volna a műszaki jelleget sem félteni tőle.

Ma befejezett tények előtt állunk, amelyek kizárnak minden vitát. De a fejlődés örök törvénye *haladást* parancsol sok nyitva maradt területen. Ezt érzi talán az egyetem is, amikor a tanársegédi kérdés rendezésének és a tanári állások szaporításának a szorgalmazása érdekében újból az egyesülethez fordul. Sajnálatos lenne tehát, ha az *érdekképviselő* részéről tett javaslatok — amelyek mindig csak a gyakorlat kívánalmainak adnak hangot — merev elutasításra találnának.

Őszinte fájdalunk, hogy patinás folyóiratunk továbbra is a terjedelemkorlátozás megszabta szűk keretek között szolgálhatja csak szakunkat, de azért mindig találunk valamilyen módot, amely ideiglenesen segít rajtunk.

A rendeletek özönét ebben az évben külön kiadványokként jelentettük meg, hogy ne legyünk kénytelenek a szakcikk oldal-számát apasztani és tervbe vettük két pótfüzet kiadását is.

Be kell vallanom, hogy azok nem is annyira anyagi okok miatt maradtak el. Az *íráskedv nagymértékű csökkenéséről* kell, sajnos, jelentést tennem, amit részben mindnyájunk gondokkal terhelt élete magyaráz, de részben a bíráló szabadságának a korlátozottságával kell megokolnom.

A 40 éves jubileum napján, 1906-ban, az igazgató-választmány felfüggesztette az alapszabályszerű szerkesztő-bizottság működését és 1941-ben a szerkesztő maga kérte a bizottság újból való kijelö-

lését, mert ebben látta egyedüli módját sok neheztelés elkerülésének.

Ma mindnyájan idegesebbek, érzékenyebbek vagyunk, számolnunk kell tehát vele, hogy amíg a véleménynyilvánítás lehetőségét az államhatalom is korlátozza, nem mérhetünk békebeli mértékkel önmagunk sem.

Az Erdészeti Lapok 80 esztendő fennállása alatt a múlt évben történt először, hogy a cenzurába ütköztünk: jegyzőkönyveink, több tanulmány, sőt az egyik elnöki megnyitó szövegéből is törölnünk kellett hosszabb-rövidebb részeket. Meggyőződésem azonban, hogy a háború végét követő megnyugvás teljes mértékben visszaadja a szabad szó jogát is.

75 éves jubileumunkat fényes külsőségek helyett néhány időszerű munka megjelentetésével kívántuk megörökíteni. Kiadtuk *Csekme László* m. kir. s. erdőmérnök tagtársunk kitűnő gyakorlati érzékkel megírt fűrészipari tanulmányát, amelynek megérdemelt, komoly sikere volt. Elhatározásunkkal hangsúlyozni kívántuk, hogy a fiatalság megmozdulását mindig készségesen támogatjuk; ez az elv pedig nem vezet tévútra, amit bizonyít az is, hogy a *Csekme*-féle füzetek eladásra készített 300 példánya rohamosan fogy, tehát üzletileg sem csalódtunk.

Az Erdészeti Lapok novemberi melléklete volt *Földváry László dr.*-nak az Erdészeti Kísérletek-ben közölt „Erdőgazdaságunk a keleti és északerdélyi területrészek felszabadulása után“ c. statisztikai munkájáról készült különnyomat, amelyet az általános érdeklődésre való tekintettel küldtünk meg minden tagunknak.

Hangsúlyozottan felhívom a T. Közgyűlés figyelmét *Barthos Gyula* hercegi főerdőmester kedves tagtársunk ornithológiai és természetvédelmi tárgyú kitűnő művére, amelyet a napokban adunk postára, mint *Batthyány-Strattmann László herceg* úr Öfőméltósága áldozatkészségének a bizonyosságát.

Nem kételkedem benne, hogy ezzel a vállalkozásunkkal is igen jó szolgálatot teszünk erdészeti kultúránknak. Az általános művelődés ugyanis ma minden téren különleges elmélyedéshez vezet, és hogy az erdőmérnök feladatkörében mennyi gyönyörű kérdés vár még megoldásra, arra *Barthos Gyula* írásában nem egy komoly figyelmeztetést találunk.

De magunknak is van egy figyelmeztetésünk összes kartársainkhoz, akik egy életet töltöttek el szorgos, eredményes munkában.

*Ne hagyják elveszni nyomtalanul, amit évtizedeken keresztül megfigyelésekben, tapasztalatokban, következtetésekben gyűjtöttek, mert minden adat érték és az utódok számára való átadása honfiúi kötelesség.*

Szól ez a kérelmünk *Barthos Gyulának* is, aki még sok életani, vadászati és természetvédelmi beszámolóval adósunk.

Legnagyobb szabású kiadványunk *Greguss Pál dr.* szegedi egyetemi tanárnak a középeurópai lomblevelű fák és cserjék ösz-



szehasonlító szövettanát tárgyaló, 1000 parány-fényképet és 250 eredeti rajzot tartalmazó 600 oldalas, hatalmas műve, amelynek a megjelentetését a földművelésügyi miniszter úr 6000, az iparügyi miniszter úr 4000, a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr pedig 2000 P segély kiutalásával volt kegyes lehetővé tenni.

Ez a munka a nemzetközi szakirodalomnak is komoly értéke lesz; a legnagyobb német könyvkiadó cégek egyike máris arra kért bennünket, engedjük át a németnyelvű kiadás jogát neki.

Végül tisztelettel bemutatom Erdészeti Zsebnaptárunk új kötetének a kefelevonatait, annak bizonyosságául, hogy nem töltöttük tétlenül a mult közgyűlés óta eltelt időt.

Nem sorolom fel a nehézségeket, amelyek meggátolták, hogy immár közel 1000 oldalas enciklopédiává terebélyesedő segédkönyvünk előbb napvilágot láthasson. Meggyőződésem, hogy csak tartalomban és kiállításban hiánytalan munkával léphetünk szakközönségünk elé és a késedelemért senki sem tesz szemrehányást nekünk.

De ígérem, ha a műszaki rész megírását vállaló professzor urak beküldik anyaguk hátralévő részének a kéziratát, 4—6 héttel utána mindenki megkapja a megrendelt Erdészeti Zsebnaptárt.

\*

Adja Isten, hogy azt a munkát, amelyre a megnagyobbodott országban hittel és lelkesedéssel készülünk, ne szakítsa félbe a háború vihara és a sokat szenvedett magyar erdőgazdaság megmenekülhessen az újabb megpróbáltatásoktól.

Gondoljunk kegyelettel azokra, akik az építésnél már nem segédkezhetnek nekünk és örökre eltávoztak körünkben. Mult közgyűlésünk óta elvesztettük: Nemes *Bencsik* Sándor, *Doroszlai* Gábor, *Egly* József, *Festetics* György herceg, *Halmos* György, *Hárs* Richárd, *Kolossváry* Andor, *Kovácsik* Béla, *Patay* Tibor dr., *Payer* Artur, *Szádeczky-Kardoss* Miklós, *Velics* János, *Vendel* János és *Volczer* Árpád tagtársainkat; tisztelettel kérem méltóztassanak hozzájárulni, hogy emléküket jegyzőkönyvünkben megörökíthesük. (*Helyeslés!*)

Örömmel jelentem, hogy taglétszámunk tavaly óta 200 fővel szaporodott. Ezidőszerint tehát 1284 tagunk van, akik közül 82 az erdőbirtokossági társulat; ez a tétel négy lelkes m. kir. erdőfelügyelő kartársunk megértő, szíves járadozásának az eredménye.

\*

Anyagi helyzetünkről ne méltóztassanak bővebb részletezést kérni tőlem, mert hiszen azt kellene mondanom, magam sem tudom, miből élünk. De itt vagyunk, élünk, dolgozunk és szent meggyőződésem, hogy amíg érdemes munkát végzünk, amelyre hazánknak szüksége van, az Országos Erdészeti Egyesület nem pusztulhat el.

Mély hálával kell megemlékeznem a földművelésügyi miniszter úr Önagyméltóságáról, aki ebben az évben is jelentékeny

anyagi támogatásban részesített bennünket; minden törekvésünk odairányul, hogy ez a segítség olyan befektetés legyen, amely dúsan kamatozik a magyar erdőgazdaságnak!

Tisztelettel bejelentem, hogy a soproni diákmenza támogatására indított gyűjtésünk — erdőbirtokos tagtársaink áldozatkészségéből — 9395 P-t eredményezett; a vértanuhalált halt erdészeti és vadászati alkalmazottak emlékművére pedig — amelynek a felállítását a nyárra tervezzük — 4986.60 P gyűlt össze.

\*

Tisztelt Közgyűlés! A mult — amelyre építeni kívánunk — mindenképen érték. Ha kedvező volt, az eredményeivel, ha kedvezőtlen, a tanulságaival szolgálja a jövőt.

Azok, akik az egyesületben és az egyesületért küzdöttek, a mi munkánkat könnyítették meg; ezért illeti hálás kegyeletünk *Horváth Sándor, Kaán Károly és Bund Károly* emlékét a közel-multból.

A holnapnak mi vetjük meg az alapját, ezt soha el ne felejtjük.

Egyesületünk boldogulása elválaszthatatlan a magyar erdőgazdaság fejlődésétől, — ennek a feltételeit nemrégén összegezte *vitéz Onczay László* kartársunk a Magyar Mérnök- és Építész-Egyletben tartott előadása alkalmával.

Az erdők fenntartásának és virulásának szerte a világon az a nemes konzervativizmus az alapja, amely 100 esztendővel számoló tervezésünket minden más gazdasági ágétól elválasztja.

Ehhez hűnek maradni a mi legfőbb kötelességünk.

A megoldás módjainál pedig kövessük *Széchenyinek* mindnyájunkhoz intézett, örök időkre szóló tanítását:

„Ha mint *nemzet* nagyra nőni kívánunk, *uralkodjunk szenvedelminken*, s hozzuk józan, hidegvérű számolásaink által helyre nemzeti életünkön ütött mindazon csorbát, melyek után még most is annyira sínylődik a magyar!“\* (*Taps!*)

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Erdeklődéssel hallgattuk a Titkár úr szépen felépített jelentését és azt hiszem hozzá méltóztatnak járulni ahhoz, hogy előadásáért a közgyűlés köszönetét fejezhessem ki neki. (*Helyeslés.*)

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Tisztelt Közgyűlés! Harmadszor történik, hogy egyesületünk a tagtársi ragaszkodás előtt tisztelettel hajtja meg az elismerés zászlaját és díszoklevelet nyújt át azoknak a tagoknak, akik 50 éven át jóban-rosszban hűségesen kitarottak mellettünk.

Hogy az összetartás milyen érték, nem kell bővebben magyaráznom és mindnyájan érezzük, hogy nehéz harcainkban kétszeresen sokat jelent minden tagtársunk támogatása.

Ebben az évben ünnepünket még fényesebbé teszi, hogy az 50 éves tagok körében olyanokat is tisztelhetünk, akiket Trianon

\* „Kelet népe.“ 1841.



sem tudott elszakítani tőlünk és 22 évi rabság után hitben, szeretetben és ragaszkodásban töretlenül tértek vissza hozzánk. (*Taps és éljenzés!*)

Az Országos Erdészeti Egyesületnek nagy büszkesége, hogy ilyen tagjai vannak és önmagát tiszteli meg, amikor az okleveleket átnyújtja hűséges fegyvertársainak.

Adja a Mindenható, hogy kedves ünnepeltjeink még számos éven át lehessenek töretlen egészségben és munkakedvben támogatóink és a fiatalabb nemzedék követendő példái.

Isten áldása kísérje minden lépésüket egyesületünk és a magyar haza javára! (*Lelkes taps!*)

Személyesen veszik át az oklevelet: *Nemes Károly* ny. m. kir. főerdőtanácsos, *Pászthy Ferenc* ny. m. kir. főerdőtanácsos, *Petrás Jakab* ny. m. kir. főerdőtanácsos, *Térfi Béla* ny. miniszter, az Országos Erdészeti Egyesület alelnöke, Szentendre Megyei Város képviselőiben *Dezsőfi Ferenc dr.* tanácsnok és a *Vuk M.* és *Fiai cég* képviselőiben *Vuk Gyula* m. kir. keresk. főtanácsos.

Távolmaradásukat kimentették és díszoklevelük postán való elküldését kérték: *Huszár Pál* ny. miniszteri tanácsos és *Kintses József* ny. m. kir. főerdőtanácsos.

**Nemes Károly:** Méltóságos Elnök Úr! Tisztelt Közgyűlés! A jó Isten végtelen kegyelméből csaknem mindnyájan személyesen is eljöhettünk, mi kitüntettek, erre a szép ünnepélyre. Hála-lásan köszönjük, hogy az egyesület nem feledkezett meg rólunk és a régi szeretettel ölelt keblére bennünket. A 22 évi idegen uralom alatt megöregedtünk, de most ismét itt vagyunk és van még bennünk erő is, hála Istennek. Igérjük, hogy mint azelőtt 22 évvel, ezután is hűséges munkatársai kívánunk lenni az egyesületnek. Isten éltesse az Elnök urat, s az egyesület minden tagját. (*Lelkes taps!*)

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Következik tárgysorozatunk 6. pontja: az 1941. évi zárószámadás és az 1941. évi költségvetés letárgyalása. Mind a kettőt az igazgató-választmány is letárgyalta és elfogadásra ajánlja a t. Közgyűlésnek. (*Elfogadjuk!*)

Ha tehát hozzá méltóztatnak járulni, mind a zárószámadást, mind a költségvetést elfogadottnak nyilvánítom.

Következik az 1942. évi közgyűlés helyének és idejének a megállapítása.

**Bíró Zoltán ügyvezető:** Tisztelettel javaslom, méltóztassanak ebben a kérdésben a döntést az igazgató-választmányra bízni. Píllanatnyilag úgysem tudunk végleges határozatot hozni, minden a háborús viszonyok továbbbi alakulásától függ. Igen örülnénk, ha két balsikerű próbálkozás után mégis csak Kassán tarthatnók meg a legközelebbi közgyűlést, de ha ehhez nem lesznek meg az előfeltételek, újból csak Budapesten ülhetünk össze. Az igazgató-választmány mindenesetre a helyzet alapos mérlegelése után fog dönteni.

A közgyűlés az ügyvezető indítványát egyhangúlag magáévá teszi.

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Következik az igazgató-választmány megüresedő helyeinek a betöltése. A szavazatszedő bizottság elnökéül *Czillinger János*, tagjaiul pedig *Kovács József* és *vitéz Tamás József* tagtársainkat kérem fel és a szavazás idejére az ülést felfüggesztem.

\*

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** Az ülést újból megnyitom és felkérem *Czillinger János* erdőtanácsos urat, hogy a szavazás eredményét a közgyűlés elé terjeszteni szíveskedjék.

**Czillinger János:** Tisztelt Közgyűlés! Beérkezett összesen 82 szavazat. Ebből érvénytelen volt 6. Az érvényes szavazatokból a legtöbben a következő jelöltek kapták: *Arató Gyula*, *Béldi Kálmán gróf*, *Bencze Pál*, *Biedermann Imre báró*, *borhi Borhy György*, *Czillinger János*, *Földváry Miksa*, *Inkey Pál báró*, *Károlyi Gyula gróf*, *Klőzel Oszkár*, *Lády Géza*, *vitéz Onczay László*, *Prónay Gábor báró*, *Rochlitz Béla*, *Rónai György* és *Urbánfy Ignác*.

**Waldbott Kelemen báró, elnök:** A megejtett szavazás eredményeképpen a felsorolt urakat az 1942. évi január 1-étől 1945. évi december hó 31.-éig terjedő 4 évre igazgató-választmányunk tagjainak nyilvánítom és ebben a tisztségükben szívből köszöntöm őket.

Kíván valaki indítványt tenni? Ha senki, úgy tárgysorozatunkat kimerítettnek jelentem ki és amikor megegyszer megköszönöm szíves megjelenésüket, közgyűlésünket berekesztem. (*Taps.*)

\* \* \*

A közgyűlés után a jelenlévők legnagyobb része a Pannónia-szállóban közös ebédre gyűlt össze, amely a legjobb hangulatban tartotta együtt a vendégeket a késő délutáni órákig.

Elsőnek *Waldbott Kelemen báró* elnök emelte a poharát a *Kormányzó Úr Ő Főméltóságára*. *Biró Zoltán* az elnököt, *Mihályi Zoltán dr.* a díszoklevelet nyert tagokat, *Roth Flóris* — igen kedvesen és meleg kartársi szeretettől áthatott két beszédben — az erdészeket, *Roth Gyula* a bányásztársadalmat, *Tóth Bódog* a vadászokat, *Waldbott Kelemen báró* pedig a hölgyeket köszöntötte fel, míg *Festetics Pál gróf* befejezésül áhítatos figyelemmel hallgatott költői szépségű beszédében az örök természet csodálatos útmutatásainak a példáján az erdészek, vadászok és minden magyarok szeretetteljes, termékeny összefogására üritette poharát.

Felelős kiadó: dr. Mihályi Zoltán.

Stádium Sajtóvállalat Rt., Budapest. Felelős: Györy Aladár igazgató.